

Arrest

nr. 286 032 van 13 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 bus 3
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 december 2015 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 29 maart 2019 bevestigd bij arrest nr. X.

1.2. Op 2 mei 2019, 23 januari 2020 en 22 december 2020 dient verzoeker respectievelijk een tweede, derde en vierde beschermingsverzoek in die telkens door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk wordt verklaard en waartegen verzoeker geen beroep bij de Raad indiende.

1.3. Op 12 mei 2021 dient verzoeker een vijfde beschermingsverzoek in, dat op 12 juli 2021 niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Deze beslissing wordt op 1 oktober 2021 door de Raad vernietigd bij arrest nr. X bij gebrek aan verder onderzoek naar de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban.

1.4. Op 3 maart 2022 neemt de commissaris-generaal een nieuwe beslissing waarbij het vijfde beschermingsverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 16 november 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U stelde een Afghaans staatsburger van Pashtoense etnie te zijn, afkomstig uit het dorp Bambahi in het district Chak in de provincie Maidan Wardak. Uw vader werd in Jawza 1394 (mei-juni 2015) gedood door de taliban omdat hij voor de Afghaanse strijdkrachten werkte. Nadien werden u en uw grootvader door de taliban vervolgd omdat jullie samen met de dorpingen van Bambahi verzet probeerden te organiseren tegen de taliban. U verliet Afghanistan op 25 Sumbula 1394 (16 september 2015). Uw grootvader werd door de taliban gedood terwijl u onderweg was naar België. U kwam op 5 november 2015 in België aan.

Op 29 september 2017 werd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan uw herkomst uit het district Chak. Er werd bijgevolg ook geen geloof gehecht aan de door u aangehaalde problemen. Tevens waren uw verklaringen over de problemen van uw vader op zich niet geloofwaardig te noemen. Deze beslissing werd op 29 maart 2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd bij arrest 219 235. U diende geen cassatieberoep in maar verliet België evenmin.

Op 2 mei 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U hield vol dat u afkomstig was uit het district Chak en dat uw vader en grootvader gedood werden door de taliban. U legde uw paspoort neer. Dit verzoek werd op 16 juli 2019 niet-ontvankelijk verklaard. U ging tegen deze beslissing niet in beroep maar verliet België evenmin.

Op 23 januari 2020 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in en legde in dat kader op 9 juli 2020 verklaringen af bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U hield nog steeds vast aan uw herkomst uit het district Chak en aan uw problemen met de taliban. U verklaarde dat uw huis vijf à zes maanden eerder in brand werd gestoken en dat de taliban u twee à tweeënhalve maand eerder middels een dreigvideo hadden bedreigd. Na deze dreigvideo verlieten uw moeder, uw twee zussen en uw kleine broer, Afghanistan. Ze verbleven sindsdien in Iran en waren onderweg naar Turkije. U legde een usb-stick neer met een filmpje van de taliban aan de bewoners van uw dorp met de melding dat zij u moesten aangeven. U legde tevens vier foto's neer van uw huis, dat afgebrand werd, en van uw school.

Op 30 juli 2020 besliste het CGVS dat uw derde verzoek niet ontvankelijk was. De door u aangebrachte elementen wierpen geen nieuw licht op de eerdere beoordelingen van uw herkomst, en aan uw verklaringen over nieuwe feiten die in het verlengde lagen van de eerder ongeloofwaardig bevonden feiten kon geen geloof worden gehecht gezien aan de initiële feiten geen geloof werd gehecht. De neergelegde bewijsstukken waren onvoldoende bewijskrachtig en er bestonden ernstige twijfels over de authenticiteit. U ging tegen deze beslissing niet in beroep maar vertrok naar Frankrijk om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. België werd echter geïdentificeerd als verantwoordelijke lidstaat. U keerde daarop terug naar België.

Op 22 december 2020 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 19 februari 2021 werden uw verklaringen in dit verband afgenomen door de DVZ. U stelde geen nieuwe elementen te hebben en alle documenten reeds te hebben voorgelegd. U herhaalde dat uw familie Afghanistan verlaten heeft omwille van uw problemen. U stelde dat uw initiële verzoek onterecht negatief beoordeeld werd en dat de daarin gebruikte motieven niet deugdelijk waren.

Op 26 april 2021 besliste het CGVS dat uw vierde verzoek niet ontvankelijk was. De door u aangebrachte kritiek op de eerdere beoordelingen van uw verzoeken om internationale bescherming kon deze

beoordelingen niet weerleggen en u bracht verder geen nieuwe elementen aan. U ging tegen deze beslissing niet in beroep maar bleef in België.

Op 12 mei 2021 diende u een vijfde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 29 juni 2021 werden uw verklaringen in dit verband afgenomen door de DVZ. U stelt dat uw familie ongeveer zes tot zeven maand geleden, nadat de taliban uw huis in brand stak, Afghanistan verlaten heeft en nu in Turkije is. U heeft niemand meer in Afghanistan. Uw problemen zijn nog steeds actueel, de taliban zal u niet laten leven en heeft uw vader al gedood. Ter ondersteuning van de algemene situatie in Afghanistan legt u een aantal persartikels neer (9 p.). Daarnaast legt u een document familiesamenstelling voor om te bewijzen dat u samenwoont.

Op 12 juli 2021 besliste het CGVS dat uw vijfde verzoek niet ontvankelijk was. Bij arrest nr. 261 483 van 1 oktober 2021 werd de beslissing van het CGVS vernietigd omwille van de nood aan nader onderzoek van de (veiligheids)situatie in Afghanistan na de machtsovername door de Taliban.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet en op de daaruit voortvloeiende elementen die u in uw daaropvolgende verzoeken toevoegde.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Chak in de provincie Maidan Wardak. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. In de daaropvolgende verzoeken bracht u geen elementen aan die de essentie van de beoordeling van uw eerste verzoek konden weerleggen. Evenmin bracht u nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maakten dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Tegen geen van de beslissingen in uw volgende verzoeken tekende u beroep aan. Bijgevolg resten er u geen beroeps-mogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onder-havig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op de kern van uw vorige verzoeken. U beperkt zich integendeel louter tot het herhalen van eerdere verklaringen (verklaring volgend verzoek, 29 juni 2021, punt 13, 16, 21). De enige aanpassing die u doet is dat u in uw huidige verzoek stelt dat uw familie ongeveer zes tot zeven maanden geleden Afghanistan verlaten heeft (verklaring volgend verzoek, 29 juni 2021, punt 13) terwijl u zowat een jaar geleden al stelde u dat uw familie Afghanistan verlaten had (Verklaring volgend verzoek, 9 juli 2020, punt 13). Dit kan enkel als indicatief beschouwd worden voor het waarheidsgehalte van uw verklaringen. U brengt aldus geen enkel element aan dat een nieuw licht werpt op de beslissingen in uw eerdere verzoeken.

Evenmin heeft u, buiten de reeds ongeloofwaardig bevonden feiten, elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw "Verklaring volgend verzoek" op de DVZ werd afgenomen op 29 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Waar u verwijst naar de slechte algemene situatie in Afghanistan en ter ondersteuning daarvan een aantal persartikels neerlegt brengt u geen concrete elementen aan die een verband aantonen met uw persoon. Ook op zich kan hieruit geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Dit is des te meer zo omdat u geen zicht biedt op uw reële regio van herkomst. Evenwel kan wat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds

sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Waar u stelt dat u een brief of contract meehebt dat bewijst dat u al drie jaar samenwoont met iemand (Verklaring volgend verzoek, 29 juni 2021, punt 23) wordt vastgesteld dat u een document van gezinssamenstelling (Composition de menage) neerlegt waaruit blijkt dat u sinds 31 maart 2021 bent ingeschreven op het adres van een persoon die erkend is als vluchteling afkomstig uit Afghanistan. Evenwel behoort een procedure tot het bekomen van een verblijfsvergunning op basis van gezinsvorming, niet tot de bevoegdheden van het CGVS.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de materiële motiveringsplicht, van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Na een theoretische uiteenzetting, licht verzoeker concreet toe:

“Uit het dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker nieuwe elementen aan de orde heeft gebracht die de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker, wegens de opmars van de taliban naar aanleiding van het vertrek van buitenlandse troepen uit Afghanistan en het geweldsniveau aldaar, een buitengewone gevaar loopt om persoonlijk getroffen te worden.

De bestreden beslissing verklaart, ten onrechte, het verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wegens het feit dat de neergelegde stukken omtrent het geweldsniveau geen nieuwe elementen zijn in het kader van huidige verzoek om internationale bescherming.

Volgens het CGVS: (...)

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat het CGVS nagelaten heeft een onderzoek naar de inhoud van voormelde nieuwe elementen te voeren, zijnde nagaan of de taliban de woning van zijn familie effectief in brand gestoken hebben en dat de taliban op heden een opmars, naar aanleiding van het vertrek van buitenlandse troepen uit Afghanistan, in Maidan Wardak hebben gemaakt. Uit het dossier blijkt dat de familie van verzoeker op de vlucht is wegens de opmars van de taliban in Maidan Wardak en dat de gezinswoning van verzoeker aldaar door de taliban in brand werd gestoken.

Ter staving van voormelde incidenten heeft verzoeker nieuwe elementen aan het CGVS overhandigd alwaar ontegensprekelijk kan gezien worden dat verzoeker geen kans heeft bij een mogelijk terugkeer naar Afghanistan. Hieruit volgt dat voormelde incidenten (de inbrandsteking van de gezinswoning van verzoeker door de Taliban) rechtstreekse band met verzoeker hebben en dat voormelde incidenten de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking voor internationale bescherming komt.

Ais het CGVS geen onderzoek naar de inhoud van voormelde elementen gevoerd heeft, dan stelt zieh de vraag, op grond van welke objectieve element is de bestreden beslissing van mening dat voormeld nieuwe elementen geen nieuwe elementen zijn?

Uw Raad heeft bij arrest 263 783 van 1 Oktober 2021 de beslissing van het CGVS dd. 12 juli 2021 vernietigd wegens het gebrek aan een onderzoek naar de veiligheidssituatie in Afghanistan na de machtsovername door de Taliban.

Bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, is het CGVS op de hoogte dat de gezinswoning van verzoeker door de Taliban naar aanleiding van de machtsovername in brand werd gestoken. De machtsgreep van de taliban heeft tot gevolg dat de individuele situatie van verzoeker dermate gewijzigd is en dat verzoeker hierdoor nood aan internationale bescherming heeft. Verzoeker is van mening dat, in het kader van het onderzoeksplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in hoofde van het CGVS bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, van het CGVS er redelijkerwijze kan verwacht worden dat deze laatste tot een persoonlijke onderhoud met verzoeker zou overgaan teneinde de verbranding van de gezinswoning door de taliban te analyseren.

De bestreden beslissing kan niet volharden, zonder het zorgvuldigheidsbeginsel te schenden, dat voormelde nieuwe elementen en incidenten van de taliban in huidige geschil geen nieuwe elementen zijn, als het CGVS de inhoud ervan niet onderzoekt, zijnde nagaan of de taliban opmars in Maidan Wardak hebben gemaakt en dat de gezinswoning van verzoeker door de taliban in brand werd gestoken.

Het is voor verzoekers onduidelijk waarom de bestreden beslissing van mening is dat er geen nieuwe elementen zijn terwijl het CGVS het onderzoeksplicht niet gerespecteerd heeft. Hieruit is verzoeker van mening dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Meer nog voegt verzoeker eraan toe dat de nieuwe elementen in het dossier relevant informatie inhouden waaruit ontegensprekelijk blijkt dat zijn leven in gevaar zou zijn bij een mogelijke terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit deze nieuwe elementen en de opmars van taliban in Maidan Wardak maakt de kans aannemelijk en aanzienlijk groter dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Tenslotte merkt verzoeker op dat zijn recht om gehoor te worden door het CGVS wordt geschonden aangezien verzoeker door het CGVS niet worden gehoord voor de totstandkoming van de bestreden beslissingen, alwaar zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van verzoeker ongunstig beïnvloedt. Wat inhoudt dat verzoeker het recht heeft voor de totstandkoming van de bestreden beslissing gehoor (een persoonlijk onderhoud) te worden. Wat helaas niet het geval is.

Volledigheidshalve voegt verzoeker eraan toe dat, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justice, kan de schending van het hoorrecht tot de nietigheid van de bestreden beslissingen leiden wanneer deze

beslissingen zonder de schending van het hoorrecht een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 September 2013, nr. C-383/13 PPU, MG. e.a., ro. 38; RvV 29 September 2014, nr. 130,417; RvV 6 februari 2015 nr. 138,052).

In casu houdt dit in dat, aangezien het CGVS voormelde nieuwe elementen in vraag stelt, dan is een persoonlijk onderhoud met verzoeker in het kader van het hoorrecht onontbeerlijk alwaar verzoeker de mogelijk zou gegeven worden om meer toelichtingen omtrent de nieuwe elementen neer te leggen waarna geen twijfel meer kunnen zijn omtrent de authenticiteit ervan. Met andere woorden, had een persoonlijk onderhoud in het kader van het hoorrecht plaatsgevonden, met de mogelijkheid om meer verduidelijken voormelde nieuwe elementen neer te leggen, dan had de bestreden beslissing een ander afloop kunnen hebben, zijnde de ontvankelijk verklaring van zijn tweede verzoek om internationale bescherming aangezien uit een persoonlijk onderhoud omtrent de nieuwe elementen geen twijfel meer is. Hieruit volgt dat de bestreden beslissing schuldig gemaakt heeft aan de schending van artikel 57/6/2

§ 1 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 41 van het EU-Handvest.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM. Na een theoretisch betoog, zet hij uiteen:

“Verzoeker stelt vast dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing zich beperkt tot een niet-aanvaardbare overwegen in het kader van de aanvraag voor een subsidiaire bescherming.

Uw Raad merkt op dat de algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie na de machtsovername door de Taliban in Afghanistan en de rechtspraken van het Hof van Justice en het EHRM hieromtrent niet afdoende door de bestreden beslissing wordt gemotiveerd. Met als gevolg dat de bestreden beslissing tot een onredelijk besluit is gekomen.

Volgens Uw Raad in het arrest RvV 263 783 van 1 oktober 2021, “is het algemeen bekend dat in Afghanistan de taliban de macht hebben gegrepen, zowel op het platteland als in de grote steden”.

Wat is de socio-economische en humanitaire situatie op heden in Afghanistan na voormelde machts-overname door de taliban? Omtrent de gestelde vraag heeft Uw Raad geen onderzoeksbevoegdheid en de bestreden beslissing heeft hieromtrent geen antwoord gegeven.

Verzoeker wijst erop dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan, tot op heden aanleiding gegeven heeft tot een buitengewone precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Meer bepaald, na voormelde machtsovername en tot op heden, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen als actor in Afghanistan niet langer aanwezig zijn - een volledige terugtrekking van deze actoren.

Naar aanleiding van de terugtrekking van voormelde actoren, is het huidige regime van Taliban door de internationale gemeenschap tot op heden niet erkend.

De toestroming van humanitaire hulp in Afghanistan tot op heden bestaat niet. Er is tot op heden geen internationale hulp naar Afghanistan. Er is een verstoring van de handel en het banksysteem met een hyperinflatie, een inkrimping van de économie en een tekort aan cash tot gevolg.

Families in Afghanistan worden op heden noodgedwongen om hun kinderen (voornamelijk meisjes) te verkopen teneinde van huidige précaire socio-economische situatie te ontsnappen.

Er is een reële risico dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen met de onmogelijkheid voor élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting tot gevolg, nu dat verzoeker, sinds zijn lange afwezigheid in Afghanistan en na de verbranding van zijn gezinswoning door de taliban, geen familie in Afghanistan meer heeft.

De huidige precaire socio-economische situatie in Afghanistan veroorzaakt door de machtsovername van de Taliban en de voorledige terugtrekking van internationale troepen en NGO's geeft zonder twijfel aanleiding tot een schending van het non-refoulementbeginsel zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM in samenlezen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingen wet bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan.

Uit voorgaande dient dan ook te worden besloten dat de status van subsidiaire bescherming aan verzoeker kan worden toegekend.”

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 3 februari 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “COI Query Afghanistan: Major legislative, security-related and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een *daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19*) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In

het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn aangelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, ingediend op 16 november 2015, verklaarde verzoeker dat zijn vader door de taliban werd gedood omdat hij werkte voor de Afghaanse strijdkrachten alsook dat hij en zijn grootvader door de taliban werden vervolgd omdat zij samen met de dorpelingen van Bambahi verzet probeerden te organiseren tegen de taliban.

Zowel de commissaris-generaal als de Raad wezen dit beschermingsverzoek af omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit het district Chak in de provincie Maidan Wardak, zodat er evenmin zicht is op de werkelijke redenen die verzoeker ertoe hebben aangezet om Afghanistan te verlaten en verzoeker de voorgehouden problemen met de taliban aldus niet aannemelijk weet te maken.

In het kader van zijn huidig vijfde beschermingsverzoek, ingediend op 12 mei 2021, stelt verzoeker dat zijn familie ongeveer zes tot zeven maanden geleden, nadat de taliban het huis in brand staken, Afghanistan heeft verlaten en nu in Turkije is. Verzoeker beweert niemand meer te hebben in Afghanistan, hij stelt dat zijn problemen nog steeds actueel zijn, dat de taliban hem niet zal laten leven en zijn vader al heeft gedood. Verzoeker legt een aantal persartikels neer alsook een document over zijn familie-samenstelling om te bewijzen dat hij samenwoont.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek en dat hij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe verklaringen en stukken van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.3. Waar verzoeker zich immers beperkt tot het louter herhalen van eerdere verklaringen (verklaring volgend verzoek 29 juni 2021, punten 13, 16 en 21) die reeds eerder niet geloofwaardig werden bevonden in het kader van zijn vorige vier beschermingsverzoeken en waaruit geen nood aan internationale bescherming kon worden afgeleid, brengt hij geen nieuw element aan, laat staan dat een herhaling van eerdere verklaringen een nieuw licht kan werpen op de eerdere bevindingen inzake de geloofwaardigheid van zijn relaas. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, legt

verzoeker geen concrete en geobjectieerde elementen voor die een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst uit het district Chak in de provincie Maidan Wardak en zijn beweerde problemen aldaar met de taliban. Een herhaling van eerdere verklaringen kan de kans dat verzoeker in aanmerking komt voor inter-nationale bescherming dan ook niet aanzienlijk verhogen.

5.4. Verzoeker stelt verder nog dat zijn familie ongeveer zes tot zeven maanden geleden Afghanistan heeft verlaten (verklaring volgend verzoek, 29 juni 2021, punt 13), terwijl hij zowat een jaar geleden ook al vertelde dat zijn familie Afghanistan verlaten had (verklaring volgend verzoek, 9 juli 2020, punt 13). Deze vaststelling en de daaruit voortvloeiende incoherentie doet op zich alleen al afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaring, die verder niet met enig begin van bewijs wordt ondersteund. De commissaris-generaal betoogt dan ook terecht dat verzoekers verklaring “*enkel als indicatief beschouwd [kan] worden voor het waarheidsgehalte van [zijn] verklaringen*”.

Het betreft overigens niet meer dan een loutere en blote bewering die verderbouwt op een reeds ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, met name omdat verzoeker zijn beweerde herkomst uit Maidan Wardak niet aannemelijk heeft gemaakt. Een blote bewering die een voortzetting vormt van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, vormt dan ook geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhoogt.

Verzoekers betoog dat een inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen werd nagelaten mist, gelet op wat voorafgaat, feitelijke grond.

In zijn verzoekschrift tracht verzoeker een nieuwe wending te geven aan zijn verklaringen. Hij stelt dat zijn familie is gevlucht voor de opmars van de taliban in Maidan Wardak naar aanleiding van het vertrek van de buitenlandse troepen en dat de gezinswoning aldaar door de taliban in brand werd gestoken. Zulks heeft hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet verteld. Wat er ook van zij, daar verzoeker tijdens zijn interview op 29 juni 2021 verklaarde dat zijn familie zes tot zeven maanden geleden Afghanistan heeft verlaten nadat de woning in brand werd gestoken, zou dit betekenen dat zijn familie eind 2020, begin 2021 zou zijn gevlucht, zogenaamd voor de opmars van de taliban. Dit is echter in strijd met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat de buitenlandse troepen pas op 1 mei 2021 Afghanistan hebben verlaten en dat de taliban op diezelfde dag hun offensief zijn gestart waarna zij in augustus 2021 de macht hebben overgenomen (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 42). Het betoog dat verzoekers gezinswoning door de taliban naar aanleiding van de machtsovername in brand werd gestoken, vindt geen enkele steun in de objectieve landeninformatie en haalt verzoekers geloofwaardigheid finaal onderuit.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bijkomend moest worden gehoord op het CGVS over de brand van de gezinswoning of dat hiernaar verder onderzoek moest worden verricht.

De Raad wijst verzoeker verder op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van dezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)).

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het interview op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om hem voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd er hierbij uitdrukkelijk op gewezen dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ.

Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

5.5. Ten slotte motiveert de commissaris-generaal nog terdege: *“Waar u verwijst naar de slechte algemene situatie in Afghanistan en ter ondersteuning daarvan een aantal persartikels neerlegt brengt u geen concrete elementen aan die een verband aantonen met uw persoon. Ook op zich kan hieruit geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Dit is des te meer zo omdat u geen zicht biedt op uw reële regio van herkomst.”*

alsook

“Waar u stelt dat u een brief of contract meehebt dat bewijst dat u al drie jaar samenwoont met iemand (Verklaring volgend verzoek, 29 juni 2021, punt 23) wordt vastgesteld dat u een document van gezinssamenstelling (Composition de menage) neerlegt waaruit blijkt dat u sinds 31 maart 2021 bent ingeschreven op het adres van een persoon die erkend is als vluchteling afkomstig uit Afghanistan. Evenwel behoort een procedure tot het bekomen van een verblijfsvergunning op basis van gezinsvorming, niet tot de bevoegdheden van het CGVS.”

Verzoeker laat deze pertinente motieven geheel ongemoeid.

5.6. Verzoeker klaagt nog aan dat hij niet werd gehoord op het CGVS in het licht van de opmars van de taliban in Maidan Wardak.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineenstortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht in de bestreden beslissing, in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van verwerende partij.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal op 3 maart 2022 een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt zeer helder dat de commissaris-generaal in het licht van de hiervoor geschetste nieuwe context een geactualiseerde beoordeling heeft gemaakt van de algemene situatie in Afghanistan en de eventuele daaruit voortvloeiende nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie waarbij de taliban heden functioneren als een de facto-regering, de mogelijkheid krijgen om, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, op passende wijze relevante elementen met betrekking tot zijn individuele situatie aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Verzoeker werd op de DVZ geïnterviewd op 29 juni 2021, dus nog voor de machtsovername door de taliban. Hij werd niet gehoord in het kader van een persoonlijk onderhoud op het CGVS en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan.

Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor

subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift of via een aanvullende nota.

Behalve verzoekers klacht dat hij niet opnieuw werd gehoord, ontwaart de Raad geen enkel begin van een nieuwe, concrete verklaring in de voorgelegde proceduristukken. In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullen-de nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 op zijn eigen persoonlijke situatie heeft gehad.

Verzoeker beperkt zich evenwel tot een theoretisch betoog, maar geeft nergens aan welke specifieke informatie, elementen of omstandigheden hij zou hebben aangevoerd in het kader van een nieuw persoonlijk onderhoud die een impact zouden kunnen hebben op de besluitvorming.

In casu kan niet worden vastgesteld dat verzoeker opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Nu hij niet concreet uiteenzet welke elementen hij had willen aanvoeren, toont verzoeker zijn belang bij dit onderdeel van het middel niet aan en maakt hij een schending van het hoorrecht, in de zin van artikel 41 van het Handvest, niet aannemelijk (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 38 e.v.).

Bijgevolg kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt:

“Evenmin heeft u, buiten de reeds ongeloofwaardig bevonden feiten, elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw “Verklaring volgend verzoek” op de DVZ werd afgenomen op 29 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”

5.7. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiare bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Gelet op een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor of actoren.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, in het verzoekschrift en de aanvullende nota, kan niet worden vastgesteld dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedsel-prijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuur-rampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift louter verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen.

Verzoeker verwijst naar de verbranding van zijn gezinswoning door de taliban en stelt dat hij geen familie meer heeft in Afghanistan. Uit wat hierboven wordt besproken in punt 5.4. blijkt evenwel dat aan de beweerde verbranding van de gezinswoning en het vertrek van zijn familie uit Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Met een loutere verwijzing naar zijn lange afwezigheid uit Afghanistan, zonder verdere concretisering of toelichting, toont verzoeker evenmin aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grond-gebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.8. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in Afghanistan en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot

aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 werden gecodeerd als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst. Verzoeker, die geen duidelijkheid schept aangaande zijn voorgaande verblijf-plaatsen in Afghanistan en zijn beweerde herkomst uit het district Chak in de provincie Maidan Wardak niet aannemelijk maakt, laat na deze aan te voeren.

De commissaris-generaal stelt verder terdege vast dat verzoeker in gebreke blijft enig bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

5.9. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is om deze reden niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

5.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht

5.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES